

rodiny zde žily po desetiletí, někteří po staletí. Hned po roce 1989 navázali žijící odsunutí obyvatelé Mutné s rodinou Kuslových kontakt.

Po odsunu Němců se do vesnice přistěhovali noví obyvatelé a usadili se ve volných hospodářstvích. Některé z těchto nově přistěhovaných z okolí Třebíče dokonce do Mutné pozval sám Otakar Kusl, který měl přeci na třebíčsku své kořeny. Zpočátku se zdálo, že vše bude fungovat v pohodě dále. Sedlák Kusl byl dokonce v období od roku 1945 až do roku 1948 předsedou MNV v Mutné za stranu Národně socialistickou. Agrární strana z první republiky nepokračovala ve své existenci, byla zrušena, čímž přišel venkov o „svojí stranu“, a proto členové strany Agrární přešli do Lidové nebo Národně – socialistické strany. Po Únoru 1948 začaly venkovu a nejvíce sedlákům těžké časy. Výjimkou nebyl ani osud Otakara Kusla. Prvním varováním nastávajících těžkých časů byla tzv. pozemková reforma, při které byla zestátněna půda nad 50 ha. Toto opatření postihlo i Kuslovi, kteří po roce 1948 hospodařili tedy již jen na 50 ha půdy. Znárodněných 20 ha přešlo na stát. Již tehdy byl Otakar Kusl obviněn, že státu převedl půdu s nejhorsí bonitou. Bylo stále jasnější, že se nad soukromými hospodáři stahují černé zlověstné mraky. Likvidace velkých sedláků byla realizována různými metodami, přičemž mezi typické patřily neustále se zvyšující předepsané dodávky, nucený a bezplatný odběr zemědělských strojů, které končily buď ve Státních traktorových stanicích, nebo ve šrotu.

V roce 1949 začal šestnáctiletý syn sedláka Kusla Otakar studovat Zemědělsko-technickou školu v Třebíči a v roce 1952 se provdala dcera Libuše. Ačkoliv byla vdaná, nenechala své rodiče napospas a zůstala na statku až do trpkého konce. Ještě v témže roce, kdy se Libuše provdala, dospěl „třídní boj“ v Mutné ke svému vrcholu. Pováleční „uvědomělí“ novousedlíci Ignác Málek a Jan Píša kulaka Kusla udali. Na základě tohoto udání byl Otakar Kusl obviněn z neplnění předepsaných dodávek a ze sabotáže, za což ho dne 6. října 1952 zatkli a zahájili „vyšetřování“. Již 24. října 1952 byl Otakar Kusl Lidovým soudem v Dačicích odsouzen za sabotáž k odnětí svobody v trvání sedmi let, peněžité pokutě ve výši 20.000 Kčs a v případě nedobytnosti k náhradnímu trestu na další 3 měsíce. Dále ke ztrátě čestných práv občanských na dobu pěti let a propadnutí veškerého majetku ve prospěch státu. Druhá polovina, tedy majetek manželky, propadla státu také. Navíc byl vysloven zákaz pobytu v obci Mutná navždy. Při odvolacím soudě byl rozsudek potvrzen v celém rozsahu, jen trest odnětí svobody snížili o jeden rok na celkových šest let. Udělený trest si Otakar Kusl do posledního dne odpykal v železárnách Králův Dvůr, v kamenolomu Jakubčice, v Ostravě a ve Valdicích. Veškeré žádosti o milost byly prezidentskou kanceláří zamítnuty. Z vězení se vrátil v roce 1959 do Buštěhradu u Kladna s podlomeným zdravím a psychicky v žalostném stavu. Ještě několik let pak pracoval jako topič v Kladně a v roce 1965 ve svých pouhých 61 letech zemřel na celkové